

- 2) Czy uregulowanie krajowe, zgodnie z którym nie można dokonywać ekstradycji w celu wykonania kary poza terytorium Unii jedynie własnych obywateli, stawia obywateli innego państwa członkowskiego w nieuzasadniony sposób w bardziej niekorzystnej sytuacji? Czy również w wypadku wykonania kary mają zastosowanie mechanizmy prawa Unii, przy pomocy których można osiągnąć sam w sobie zgodny z prawem cel w mniej restrykcyjny sposób? Jak należy rozstrzygnąć wiosek o ekstradycję, jeżeli przy zastosowaniu takich mechanizmów inne państwo członkowskie zostało poinformowane o tym wniosku, jednakże państwo to – na przykład ze względu na przeszkody prawne – nie podejmuje żadnych działań w odniesieniu do swojego obywatela?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 6 września 2016 r., Petruhin, C-182/15, EU:C:2016:630.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 12 maja 2017 r. – Virgílio Tarragó da Silveira/Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

(Sprawa C-250/17)

(2017/C 239/38)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa/wnosząca odwołanie: Virgílio Tarragó da Silveira

Strona pozwana/druga strona postępowania: Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do postępowania toczącego się przed sądem państwa członkowskiego, w ramach którego wnosi się o nakazanie dłużnikowi spełnienia obowiązku zapłaty kwoty pieniężnej należnej na podstawie umowy w przedmiocie świadczenia usług, jak również o zasądzenie odszkodowania za niewywiązanie się z tego obowiązku, uwzględniając, że: a) niewypłacalność tego dłużnika została stwierdzona w postępowaniu wszczętym przed sądem w innym państwie członkowskim i b) to stwierdzenie niewypłacalności dotyczy całego majątku dłużnika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 16 maja 2017 r. – Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)/GNA „O Evangelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Oykologiko Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”

(Sprawa C-260/17)

(2017/C 239/39)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)

Druga strona postępowania: GNA „O Evaggelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Okgologiko Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w rozumieniu art. 10 lit. g) dyrektywy 2014/24⁽¹⁾ do zakwalifikowania umowy jako „umowy o pracę” wystarczy, że stanowi ona umowę o pracę (charakteryzującą się podporządkowaniem) czy umowa taka powinna mieć szczególne cechy (na przykład w odniesieniu do rodzaju pracy, warunków zawarcia umowy, kwalifikacji kandydatów i elementów procedury ich wyboru), tak że wybór każdego pracownika jest wynikiem indywidualnego osądu i subiektywnej oceny jego osobowości przez pracodawcę? Czy umowy o pracę na czas określony zawarte na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak okres pozostawania bez pracy przez kandydata, wcześniejsze doświadczenie lub liczba niepełnoletnich dzieci, po formalnej kontroli dokumentów poświadczających oraz według określonej z góry procedury przyznawania punktów na podstawie wspomnianych kryteriów, takie jak umowy przewidziane w art. 63 ustawy 4430/2016, mogą zostać uznane za „umowy o pracę” w rozumieniu art. 10 lit. g) dyrektywy 2014/24?
- 2) Czy w świetle przepisów dyrektywy 2014/24 (art. 1 ust. 4, art. 18 ust. 1 i 2, art. 19 ust. 1, art. 32 i art. 57 w związku z motywem 5 preambuły), Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 49 i 56) i karty praw podstawowych (art. 16 i 52) oraz zasad równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności dozwolone jest stosowanie przez organy publiczne innych środków – w tym umów o pracę – niż zamówienia publiczne w celu wykonania spoczywających na nich zadań leżących w interesie publicznym oraz ewentualnie na jakich warunkach, w sytuacji gdy stosowanie takich środków nie ma charakteru stałej organizacji usług publicznych, lecz – jak w przypadku przewidzianym w art. 63 ustawy 4430/2016 – następuje na czas określony w celu stawienia czoła nadzwyczajnym okolicznościom, jak również z powodów związanych ze skutecznością konkurencji bądź zgodnością z prawem funkcjonowania przedsiębiorstw działających na rynku zamówień publicznych? Czy takie powody i okoliczności, jak niemożliwość wykonania w nieprzerwany sposób zamówienia publicznego lub osiągnięcie większej korzyści ekonomicznej w porównaniu z (tą, jaka byłaby możliwa w przypadku) zamówienia publicznego, mogą zostać uznane za nadrzędne względny interesu ogólnego, które uzasadniają przyjęcie środka ograniczającego poważnie, pod względem zakresu i czasu trwania, działalność przedsiębiorstw w sektorze zamówień publicznych?
- 3) Czy w przypadku decyzji organu publicznego – takiej jak uchwały zaskarżone w postępowaniu głównym – która zdaniem tego organu dotyczy umowy niewchodzącej w zakres stosowania dyrektywy 2014/24 (na przykład, ponieważ jest to „umowa o pracę”), wyłączona jest ochrona sądowa przewidziana w art. 1 dyrektywy 89/665 w jej obowiązującej wersji, w sytuacji gdy skargę wnosi operator gospodarczy, który ma uzasadniony interes w tym, by zostało mu udzielone zamówienie publiczne o takim samym przedmiocie i który twierdzi, że niezgodnie z prawem dyrektywa 2014/24 nie została zastosowana z uwagi na przekonanie, że nie znajduje ona zastosowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-274/17)

(2017/C 239/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce